

NEBUN DIN DRAGOSTE

de Sam Shepard

traducere de Andrei Marinescu

Aceasta piesă se va juca fără pauză.

SCENA

Cameră de motel sărăcăcioasă, ieftină, undeva la marginea deșertului Mojave. Pereți de culoare verde, decolorați. Podea cu linoleum maro închis. Fără covoare. Pat de fier, cu patru picioare, pentru o persoană, așezat spre centru-dreapta, paralel cu publicul. Pe pat, un cearșaf albastru deschis. Masă de metal cu tăblie de plastic termorezistent, galben. Două scaune de metal cu spătare de plastic galben, în forma de "s", la modă în anii '50. Masa e așezată în extrema din stânga-față (din pdv al actorului). Scaunele sunt lângă masă, unul pe partea dinspre spatele scenei, celălalt în dreapta. Masa e goală. În centrul peretelui din stânga, o ușă vopsită în galben-deschis, care dă spre exterior. Când ușa se deschide, scena e luminată de un mic felinar de pe terasă. O alta ușă galbenă, care dă spre baie, pe peretele din dreapta al scenei. La început, această ușă e întredeschisă, lăsând să se vadă o chiuvetă veche de porțelan, prosoape albe, o încrengătură de lucruri femeiești. Prin ușă se strecoară o lumină galbenă, discretă. O fereastră se află chiar în centrul peretelui din spatele scenei, încadrată de draperii verde-închis, lungi și murdare, din plastic. Prin fereastră intră lumina palidă a unui felinar din stradă.

În partea din stânga-față, lângă masă și scaune, o mică platformă, care prelungește scena, la același nivel cu ea. Are podeaua neagră și este încadrată de draperii negre. Singurul obiect de pe platformă este un balansoar vechi din lemn îndreptat către spate-dreapta. Pe balansoar, un burduf de pernă și o pătură veche. Culoarea păturii ar trebui să fie una neutră - neagră sau gri.

Luminile scad și se sting complet. În întuneric, se aude cântecul lui Merle Haggard, "Wake up", de pe albumul "The Way I Am". Lumina începe să crească încet pe scenă, în ritmul cântecului. Volumul crește și el odată cu lumina, până când aceasta ajunge la intensitatea potrivită. Platforma rămâne în întuneric, doar ușor încălzită de reflectoarele care luminează scena. Vedem trei actori.

PERSONAJELE

BĂTRÂNUL stă în balansoar, cu fața către spate-dreapta, deci publicul îl vede ușor din profil. Lângă el, pe podea, o sticlă de whiskey. Ia sticla și își toarnă whiskey într-un pahar de plastic, apoi bea. Are o barbă roșcată, neîngrijită și poartă o pălărie marca Stetson "open-road", cu bor îngust, o haină captușită, închisă la culoare, cu captușeala ieșind pe la coate, pantaloni în carouri alb cu negru, prea scurți pentru el, cizme jerpelitate, negre, o cămașă verde deschis și o vestă veche. El există numai în mintea lui MAY și a lui EDDIE, chiar dacă s-ar putea ca ei să i se adreseze direct și să fie conștienți de prezența lui fizică. BĂTRÂNUL se poartă ca și când ei exista împreună, în același timp și spațiu.

MAY stă așezată pe marginea patului, cu fața către public, picioarele pe podea, coatele sprijinite pe genunchi iar mâinile atârând moi, încrucișate între genunchi. Capul îi atârână ușor aplecat în față, cu privirea către podea. E complet nemișcată și rămâne în această postură până când începe să vorbească. Poartă o fustă albastră de jeans, un tricou alb, larg, picioarele îi sunt goale, dar are o brățară de argint la una din glezne. Abia a trecut de treizeci de ani.

EDDIE stă la masă, pe scaunul dinspre spatele scenei, întors către MAY. Poartă cizme jerpelitate, de cowboy, lipite cu bandă adezivă argintie la

calcâie și pe interiorul piciorului, jeanși murdari și tocați, care miros a transpirație de cal. Cămașă de cowboy, maro, cu capse. O pereche de piteni îi atârnă de curea, la șold. Atunci când merge șchioapătă ușor și îți lasă impresia că rar i se întâmplă să se dea jos de pe cal. Corpul său are un aspect ciudat, deteriorat, ca și când ar fi îmbătrânit cu mult înainte de vreme. Are trezeci și ceva de ani, aproape patruzeci.

Pe podea, între picioarele lui, o chingă de piele din cele folosite la rodeo, pentru caii sălbatici. Pe mâna dreaptă are o mănușă specială, din piele, pe care o dă cu rășină dintr-o pungă mică, albă. În timp ce face asta, o privește pe MAY, ignorând prezența BATRANULUI. Când melodia se apropie de final și scade aproape complet, el se apleacă și apucă chingă de piele cu mâna înmănușată, răsucind de ea până când scoate un sunet ciudat, prin frecarea dintre rășină și piele. Cântecul se termină, scena e acum luminată complet. Își ridică mâna și își scoate mănușa.

EDDIE:

(stând jos, jucându-se cu mănușa de pe masă)

May, uită-te. May? Nu plec nicăieri. Vezi? Sunt aici. N-am plecat. Uite-mă.

(Ea nu se uită.)

Nu-nțeleg de ce nu vrei să te uiți la mine. Știi că sunt eu. Cine altcineva crezi că e.

(Pauză)

Vrei niște apă, ceva? A?

(Se ridică încet, se duce la ea, precaut, o mângâie ușor pe cap. Ea rămâne nemișcată.)

May? Haide. Nu se poate să stai așa. De când stai așa aici? Vrei să ies, să-ți aduc ceva? O pungă de chipsuri, orice.

(Ea îl apucă brusc de un picior cu amândouă mâinile și îl strânge cu putere bagându-și capul între genunchii lui.)

N-o să plec. Nu-ți fă griji. N-o să plec. Rămân aici. Ți-am mai zis.

(Ea îl strânge și mai tare de picior, el rămâne lângă ea și continuă să o mângâie ușor pe cap.)

May? Hai, iubito. Te așez la loc în pat. Bine?

(Ea îl apucă și de celălalt picior și îl strânge și mai tare.)

Hai. Te bagi la loc în pat și eu îți fac un ceai fierbinte sau o cafea cu lapte. Nu vrei un ceai?

(Ea scutură violent din cap și nu-i dă drumul.)

Nici cu lămâie? Sau niște cacao cu lapte? May, acum trebuie să-mi dai drumul, bine?

(Pauză. Apoi ea îl împinge de lângă ea și revine în poziția inițială.)

Haide, întinde-te și încearcă să te liniștești.

(Încearcă să o împingă ușor pe pat, în timp ce trage pătura. Ea izbucnește furioasă, sărind de pe pat și încercând să-l lovească cu pumnii. El se retrage. May se întoarce pe pat și îi aruncă o privire sălbatică și rea, se uită fix în ochii lui.)

EDDIE: *(după o scurtă pauză)*

Vrei să plec?

(Ea dă din cap că nu.)

MAY:

Nu!

EDDIE:

Atunci ce vrei?

MAY:

Puți.

EDDIE:

Put.

MAY:

Da, puți.

EDDIE:

Am condus zile-ntregi.

MAY:

Îți miros degetele.

EDDIE:

A cal.

MAY:

A pizdă.

EDDIE:

Haide, May...

MAY:

Miros a metal.

EDDIE:

N-am chef de-așa ceva.

MAY:

A pizdă cu bani. De-aia curată.

EDDIE:

Da, sigur.

MAY:

Știi că așa e.

EDDIE:

Am venit să văd dacă ești bine.

MAY:

N-am nevoie de tine!

EDDIE:

Ok.

(Dă să plece, ia mânușa și chinga.)

Bine.

MAY:

Nu pleca!

EDDIE:

Am plecat.

(Iese trântind ușa în urma lui.)

MAY :

(țipând că într-o agonie)

Nu pleca!!!

(Apucă perna, o strânge la piept, apoi se aruncă pe pat cu fața-n jos, gemând și târându-se spre capătul patului cu coatele și genunchii. Îl auzim pe Eddie întorcându-se lângă ușa, afară. Ea sare din pat, cu perna încă la piept, și rămâne lângă pat, privind fix la ușă. Eddie intră pe ușă, trântind-o din nou. A lăsat mănusa și chinga afară. Stau și se uită unul la celălalt pentru o clipă. Eddie face o mișcare spre ea. May se retrage în colțul din dreapta-spate al camerei, strângând perna la piept. Eddie se sprijină pe peretele din stânga și o privește.)

EDDIE:

Ce fac eu acum? A? Ce-ar trebui să fac?

MAY:

Știi tu.

EDDIE:

Ce.

MAY:

O să mă faci să dispar.

EDDIE:

Cum adică?

MAY:

Ori mă faci tu să dispar ori pui pe altcineva s-o facă.

EDDIE:

De ce-aș face asta? E o glumă?

MAY:

Fiindcă-ți stau în drum.

EDDIE:

Nu fi proastă.

MAY:

Sunt mai deșteaptă ca tine și tu știi asta. Îți ghicesc gândurile înainte să-ți vină ție-n cap.

(Eddie merge pe lângă perete până în colțul din stânga spate. May rămâne pe poziție, în colțul opus)

EDDIE:

May, eu încerc să am grijă de tine. Bine?

MAY:

Ba nu. Te simți vinovat. Vinovat și laș.

EDDIE:

Sigur.

(Se duce lângă masă, în stanga ei, dar tot lipit de perete. Pauză.)

MAY:

(încet, din colț)

O s-o omor, să știi.

EDDIE:

Pe cine?

MAY:

Pe cine.

EDDIE:

Nu vorbi așa.

(May începe să meargă spre fața scenei. Eddie se mișcă simultan către capătul din stânga spate. Amândoi merg lipiți de perete.)

MAY:

Așa o să fac. O omor și pe urmă te omor și pe tine. Sistematic. Cu un cuțit ascuțit. Două cuțite, separate. Unul pentru ea și unul pentru tine. *(Izbește în perete cu cotul.)* Ca să nu se-amestece sângele. Dar pe ea o s-o chinui întâi. Pe tine nu. O să te-nțep și-atât. Poate că-n timp ce te sărut. Chiar când vei crede că totul s-a vindecat. Chiar în clipa în care ești sigur că mă ai la degetul mic. Atunci o să mori.

(Ajunge la capătul peretelui din dreapta, în față. Eddie rămâne în spate, în colțul din stânga. Pauză)

EDDIE:

Știi câte mile am ocolit ca să vin să te văd? Ai idee?

MAY:

Nu te-a rugat nimeni să vii.

EDDIE:

Două mii patru sute și optzeci.

MAY:

Serios? Da' unde erai, la Beijing?

EDDIE:

Două mii, patru sute și optzeci de mile.

MAY:

Și ce!

(Eddie lasă capul în jos, se uită-n podea. Pauză. Începe să meargă încet către față, lipit de perete, în timp ce vorbește.)

EDDIE:

Mi-a fost dor de tine. Mi-a fost. Mi-a fost dor cum nu mi-a fost în viața mea de nimic. M-am gândit numai la tine cât am condus. Te vedeam în față. Câteodată numai o parte din tine.

MAY:

Care parte?

EDDIE:

Gâtul.

MAY:

Gâtul?

EDDIE:

Da.

MAY:

Ți-a fost dor de gâtul meu?

EDDIE:

Mi-a fost dor de tot, dar nu știu cum, gâtul tău îmi tot venea în minte. Am tot plâns după gâtul tău.

MAY:

Ai plâns?

EDDIE:

(Se oprește lângă ușa din stânga. Ea rămâne în dreapta, în față.)

Da. Am plâns. Ca un copil mic. Fără să mă pot stăpâni. Începeam, apoi mă opream, după care începeam din nou. Mile întregi. Nu m-am putut opri. Mașinile treceau pe lângă mine. Oamenii se uitau la mine. Iar fața mea era schimonosită. Nu puteam să-mi controlez fața.

MAY:

Asta era înainte sau după aventura cu Contesa?

EDDIE:

(se da cu capul de zid.)

N-a fost nicio aventură cu Contesa!

MAY:

Ești un mincinos.

EDDIE:

Am invitat-o o dată la cină, bine?

MAY:

Ha!

(Se duce în spate, pe lângă perete.)

EDDIE:

De două ori.

MAY:

O tamponai de trei ori pe zi! Nu mă lua pe mine cu vrăjeli.

EDDIE:

Crezi ce vrei.

MAY:

(Se opreste langa usa de la baie)

O să cred adevărul! Ca să mă lămuresc.

(Pauză)

EDDIE:

Te iau cu mine, May.

MAY:

(Aruncă perna pe pat și se duce către colțul din dreapta.)

Nu mă-ntorc eu în rulota aia tâmpită, dacă asta-ți imaginezi.

EDDIE:

O mut de-acolo. Am cumpărat o bucată de pământ, sus, în Wyoming.

MAY:

Wyoming? Ai innebunit? Nu mă mut în Wyoming. Ce crezi că-i acolo? Omul din Marlboro?

EDDIE:

Nu poți să rămâi aici.

MAY:

De ce nu? Am o slujbă. Acum sunt un cetățean ca oricare altul aici.

EDDIE:

Ai o slujbă?

MAY:

(Se duce langa capatul patului.)

Da. Ce credeai, că nu mă descurc?

EDDIE:

Nu. Adică... n-ai mai avut o slujbă de nu știu când.

MAY:

Sunt bucătăreasă.

EDDIE:

Bucătăreasă? Păi nu știi nici să prăjești un ou.

MAY:

Nu mai vorbesc cu tine, gata!

(Se-ntoarce cu spatele la el, intra in baie si tranteste usa. Eddie se duce dupa ea, incearca sa deschida usa, dar e incuiata.)

EDDIE:

May, am plănuir tot. M-am gândit la asta două săptămâni. Mut rulota. Construiesc un țarc pentru cai. Facem o grădina mare de zarzavaturi. Poate ținem și niște găini.

VOCEA LUI MAY:

(din spatele usii, fara s-o vedem)

Urăsc găinile! Urăsc caii! Urăsc toate căcaturile astea! M-ai confundat cu altcineva. Tot vii aici cu visurile tale de doi bani, cu păsări și cu zarzavaturi, iar eu nu mai suport. Mi-e greață numai când mă gândesc.

EDDIE:

(Eddie se duce înapoi în partea stângă în timp ce ea vorbește. Se oprește lângă masă.)

O să te obișnuiești.

MAY:

(Vine din baie.)

Ești nemaipomenit!

(Tranteste usa de la baie, se duce langa fereastra.)

EDDIE:

De data asta nu te mai las, May.

(Se asaza pe unul din scaune.)

MAY:

Oricum nu m-ai avut niciodată. *(Pauza)* De câte ori mi-ai făcut asta?

EDDIE:

Ce?

MAY:

M-ai fraierit cu vreo fantezie tâmpită de-a ta și pe urmă m-ai aruncat ca pe un măr stricat. De câte ori s-a întâmplat?

EDDIE:

Nu e nicio fantezie.

MAY:

Totul e o fantezie.

EDDIE:

Și nici nu te-am aruncat.

MAY:

Nu, ai dispărut și-atât!

EDDIE:

Acum sunt aici, nu?

MAY:

Vai, slavă Domnului!

EDDIE:

O să am grijă de tine, May. O să am. Stau lângă tine orice-ar fi. Promit.

MAY:

Leși afară.

(Pauza)

EDDIE:

De ce-a trebuit să fugi, zi-mi și mie.

MAY:

Să fug? Eu?

EDDIE:

Da. De ce nu m-ai așteptat. Știai că mă-ntorc să te iau.

MAY:

(Se duce catre capatul patului.)

Cum crezi că e să stai săptămâni întregi în rulota aia de tablă prin care bate vântul? Să stai să pândești când trec aia cu gazul. Să faci autostopul până la spălătorie, prin ploaie. Crezi că e vreo fericire?

EDDIE:

Ți-am cumpărat o grămadă de reviste.

MAY:

Ce reviste?

EDDIE:

Ți-am luat o cutie-ntreagă de reviste de-alea de modă înainte să plec. Mă gândeam că-ți plac. Dintr-alea franțuzești.

MAY:

Da, mi-a placut mai ales aia cu Contesa pe copertă. Foarte drăguț din partea ta.

(Pauza.)

EDDIE:

Bine, gata.

(Se ridică în picioare.)

MAY:

Gata ce?

(Eddie se-ntoarce să iasă pe ușa din stânga.)

Unde pleci?

EDDIE:

Mă duc să-mi iau bagajele din camion. Vin imediat.

MAY:

Adică ce, crezi că te muți aici?

EDDIE:

Mă gândeam să rămân aici noaptea asta, dacă n-ai nimic împotriva.

MAY:

Glumești, nu?

EDDIE:

(Deschizând ușa.)

Atunci o să plec, da?

MAY:

(Se ridică.)

Stai.

(El închide ușa. Câteva clipe se privesc. Ea se duce încet către el. Se oprește. El face câțiva pași spre ea. Se oprește. Se apropie amândoi. Se opresc. Pauză în care se uită unul la altul. Se îmbrățișează. Un sărut lung, tandru. Ea se desprinde ușor de el.)

Zambeste. Se uita drept in ochii lui, apoi deodata il loveste puternic cu genunchiul in vintre. Eddie se-ndoaie de spate si se prabuseste ca un bolovan. Ea se apleaca asupra lui. Pauza.)

Lasă că nu mori. Doar ești cascador, nu?

(Se duce in baie, trantind usa in urma ei. Langa usa sunt amplasate microfoane care amplifica sunetul de fiecare data cand unul dintre actori tranteste usa, scotand un bubuit lung si puternic. Acelasi lucru e valabil si pentru cealalta usa. Eddie ramane jos pe podea, tinandu-se de burta. Lumina de pee scena scade la jumătate, in timp ce un proiector se aprinde usor pe BATRAN. Acesta i se adreseaza direct lui Eddie.)

BATRANUL:

Credeam că ești un fantezist, nu? Nu asta ești? Născocești fel de fel de chestii. N-am dreptate?

EDDIE:

(Rămâne pe podea.)

Nu știu.

BATRANUL:

Nu știi. Păi, dacă nici tu nu știi, atunci nu știu cine-ar putea să știe. Vreau să-ți arăt ceva. Ceva adevărat, da? Ceva care chiar e.

EDDIE:

Sigur.

BATRANUL:

Uită-te la poza aia de-acolo, de pe perete.

(Arata cu degetul catre peretele din dreapta. Acolo nu e nicio fotografie, dar Eddie se uita fix la perete.) O vezi? Uită-te bine la ea. Ai văzut?

EDDIE:

(Privind la perete.)

Da.

BATRANUL:

Știi cine e?

EDDIE:

Nu sunt sigur.

BATRANUL:

E Barbara Mandell. Ea e. Barbara Mandell. Ai auzit de ea?

EDDIE:

Da, sigur.

BATRANUL:

Ei, mă crezi dacă-ți spun că trebuia să mă-nsoar cu ea?

EDDIE:

(Pauză.)

Nu.

BATRANUL:

E uite, exact asta-i diferența. Asta înseamnă să fii realist. Eu de fapt sunt însoar cu Barbara Mandell doar la mine-n cap. Înțelege ce zic?

EDDIE:

Sigur.

BATRANUL:

Bine. Mă bucur că ne-nțelegem.

(Bătrânul ia o înghitură din pahar. Reflectorul se stinge ușor, în timp ce lumina de pe scena crește la loc. Smele pentru schimbările de lumina sunt date de deschiderea și închiderea ușilor. May intra din baie, închizând încet ușa în urma ei. Are în brațe o rochie roșie elegantă, dresuri, o posetă neagră și o perie de păr. Merge spre pat și arunca hainele pe el. Agata poseta de unul din pilonii patului, se așază pe margine, cu spatele la Eddie și începe să se pieptăne. Eddie rămâne jos, pe podea. Ea termină de pieptănat, arunca peria pe pat și începe să se schimbe cu hainele pe care tocmai le-a adus. În timp ce vorbește cu Eddie și se schimbă, se transformă din fiinta banală și dură care era, într-o femeie foarte sexi. Acest lucru se întâmplă aproape pe nesimțite, în timpul monologului ei.)

MAY:

(Cu voce rece, rapidă, aproape monotonă, de parcă i-ar scrie o scrisoare.)

Nu-mi înțeleg sentimentele. Nu pot. Nu înțeleg cum de pot să te urăsc atât de tare după ce-a trecut atâta timp. Cum, deși mi-aș dori atât de mult să nu te urăsc, te urăsc și mai tare. Din ce în ce mai mult. Acum nici nu pot măcar să mă uit la tine. Tot ce văd e o imagine a ta. A ta cu ea. Nici măcar nu-mi dau seama dacă imaginea asta e adevărată. De fapt, nici nu-mi pasă. E o închipuire. Mi-a invadat creierul. Voi doi. Iar imaginea asta mă doare mai tare decât dacă v-aș fi văzut împreună cu ochii mei. Mă taie. Mă taie atât de adânc că nu voi putea niciodată să trec peste asta. Și nu pot nici să scap de imaginea asta. Îmi vine în cap, pur și simplu. Fără s-o chem. Ca o mică tortură. Și dau vina pe tine pentru tortura asta mai mult decât pentru ce mi-ai făcut.

EDDIE:

(Ridicandu-se incet.)

Eu mă duc.

MAY:

Ar fi mai bine.

EDDIE:

De ce?

MAY:

Așa ar fi mai bine.

EDDIE:

Credeam că vrei să rămân.

MAY:

Vine cineva să mai ia.

EDDIE:

(Scurta pauza, acum e în picioare.)

De-aici?

MAY:

Da, de-aici. De unde-altundeva?

EDDIE:

(Face o mișcare spre ea.)

Te vezi cu cineva?

MAY:

(Traverseaza repede camera spre directia opusa.)

De când nu mai suntem noi împreună, Eddie? Ia zi? Mai îți amintești cât a trecut?

EDDIE:

Cu cine te vezi?

(Face o miscare violenta spre ea.)

MAY:

Să nu pui mana pe mine! Să nici nu te gândești.

EDDIE:

De când te vezi cu el?!

MAY:

Ce contează!

(Scurta pauza. El se uita la ea, apoi se-ntoarce brusc si iese pe usa din stanga, trantind-o.)

MAY: (CONT'D)

Eddie! Unde pleci? Eddie!

(Pauza. Se uita dupa el. Apoi se intoarce repede si se duce la fereastra. Trage draperiile, se uita afara, se-ntoarce in camera. Se duce la marginea patului dinspre spatele scenei, se apleaca si trage o valiza de sub pat, o arunca pe pat si o deschide. Se duce la baie, dispare, lasand usa deschisa. Se-ntoarce cu niste haine pe care le-arunca in valiza, se rasucește, ca si cand ar vrea sa se duca iar in baie. Se opreste. Il aude pe Eddie in stanga. Inchide repede valiza, o arunca inapoi sub pat. Vine repede in partea dinspre public a patului. Se asaza. Se ridica la loc. Se duce rapid in baie si se intoarce cu peria de par, trantind usa. Se asaza si incepe sa se pieptane ca si cand asta ar fi facut de cand a iesit el.

Eddie intra, tranteste usa in urma lui. Sta in fata usii tinand o pusca intr-o mana si o sticla de tequila in cealalta. Se duce spre pat si arunca pusca pe pat, langa ea.)

MAY: (CONT'D)

(Se ridica, se duce catre peretele din spate, oprindu-se din pieptanat.)

Minunat. Și ce-ai de gând să faci cu aia?

EDDIE:

S-o curăț.

(Deschide sticla.)

Ai pahare?

MAY:

În baie.

EDDIE:

Ce cauta paharele la baie?

(Eddie se duce spre baie luand sticla cu el.)

MAY:

Țin tot ce am în baie. E mai sigur.

EDDIE:

Vrei și tu?

MAY:

M-am lăsat.

EDDIE:

Foarte bine. Era și cazul.

(Intra in baie. May vine spre pat, se uita la pusca.)

MAY:

Eddie, să știi că o să vină aici o persoană foarte prietenoasă. Nu face rau nimănui. *(Pauza)* Eddie?

VOCEA LUI EDDIE:

Unde dracu' sunt paharele?

MAY:

În dulăpiorul cu medicamente!

EDDIE:

Ce dracu' caută în dulapul cu medicamente?

(Sunetul usii dulapiorului care e deschisa, apoi trantita la loc.)

MAY:

În dulăpior nu sunt microbi!

VOCEA LUI EDDIE:

Microbi.

MAY:

Eddie, m-ai auzit?

(Eddie intra cu un pahar in care toarna incet tequila pana il umple, in timp ce traverseaza spre masa din stanga.)

MAY: (CONT'D)

Tu ai auzit ce-am spus?

EDDIE:

Despre ce?

MAY:

Despre bărbatul ăla care o să vină aici.

EDDIE:

Care bărbat?

MAY:

O, Doamne.

(Eddie pune sticla pe masa, apoi se asaza cu fata spre public. Ia o inghititura mare de tequila. Il ignora pe Batran.)

EDDIE:

În primul rând, s-ar putea să fie periculos.

MAY:

Serios? Și de ce, mă rog?

EDDIE:

Fiindcă îi spui “bărbat”.

MAY:

Dar cum ar trebui să-i spun?

EDDIE:

Un “tip”, nu știu, altfel. Dacă i-ai fi spus “tip”, mi-aș fi făcut griji, dar pentru că i-ai spus “bărbat”, te-ai dat de gol. Te-ai pus într-o poziție inferioară.

MAY:

Habar n-ai ce vorbești.

EDDIE:

Tipu' ăsta sigur e un fraier. Un tâmpit de-ăla cu costum de doi bani.

MAY:

Orice bărbat care nu și-a rupt gâtul căzând de pe cal sau care nu sare pe vreun taur să-l călărească, pentru tine e fraier.

EDDIE:

Chiar așa.

MAY:

Și tu ce ești, de fapt, ești "tip" sau "bărbat"?

(Eddie lasă încet paharul în jos. Se uită la ea. Pauză. Zâmbește, apoi vorbește încet și chibzuit.)

EDDIE:

Uite cum facem. Stăm aici și-l așteptăm pe "bărbatul" ăsta să vină. Noi amândoi. Ne așezăm aici și-l așteptăm. Și după aia te las pe tine să judeci.

MAY:

De ce trebuie să fie totul o întrecere pentru tine? El nu se-ntrece cu tine. Nici măcar nu știe că ești.

EDDIE:

Poți să ne faci tu cunoștință.

MAY:

Nu-ți fac nicio cunoștință. Nici să nu te gândești. O să se simtă foarte prost dacă mă găsește aici cu cineva. Mai ales că abia ne-am cunoscut.

EDDIE:

Se simte prost?

MAY:

Da! Prost. E o persoană foarte delicată.

EDDIE:

Nu zău. Ce dacă, și eu sunt o persoana foarte delicată. Sentimentele mele sunt foarte ușor de rănit.

MAY:

Care sentimente.

(Eddie ramane tacut, bea, apoi se ridica luand paharul cu el. Se duce si se asaza pe pat, pune paharul pe podea, ia pusca si incepe s-o desface. May il priveste atenta.)

MAY: (CONT'D)

Nu se poate să-mi tot dai viața peste cap în felul ăsta. Aceeași poveste, de-atâta timp. Nu mai rezist. Apoi când pleci mă simt așa de rău. Ești ca o boală pentru mine. Și-n plus, n-ai niciun drept să fii gelos după toate porcăriile pe care m-ai făcut să le-ndur.

(Pauza. Eddie e atent la pusca in timp ce vorbeste cu ea.)

EDDIE:

Avem o înțelegere.

MAY:

O, Doamne.

EDDIE:

Am făcut o înțelegere.

MAY:

Nu mai e nimic între noi!

EDDIE:

Atunci de ce te enervezi așa?

MAY:

Nu sunt nervoasă.

EDDIE:

Ți-ai ieșit din fire.

MAY:

Din cauza ta. Mă faci să înnebunesc. Mă faci să mă urc pe pereți!

EDDIE:

Știi că suntem legați unul de altul. Mereu o să fim. Asta a fost hotărât acum multă vreme.

MAY:

N-a fost hotărât nimic! Sunt doar invenții de-ale tale.

EDDIE:

Știi ce s-a întâmplat.

MAY:

Mi-ai promis că s-a terminat. Nu poți să-ncepi din nou cu asta. Mi-ai promis.

EDDIE:

O promisiune nu poate opri așa ceva. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat.

MAY:

Nu s-a întâmplat nimic! Nu s-a întâmplat niciodată nimic!

EDDIE:

Nevinovată pâna-n maduva oaselor.

MAY:

(pauza, apoi controlat)

Eddie... te rog să pleci. În clipa asta.

EDDIE:

O să-ți dai și tu seama într-un fel sau altul.

MAY:

Vreau să pleci.

EDDIE:

Parcă mai înainte nu vroiai să plec.

MAY:

Acum vreau să pleci. Și nu din cauza bărbatului ăsta. Doar că...

EDDIE:

Ce.

MAY:

Ce prostie. Ar fi trebuit să-ți dai până și tu seama.

EDDIE:

Crezi tu?

MAY:

O să fie exact aceeași poveste, iar și iar. O să fim împreună câtva timp, după care o să pleci.

EDDIE:

O să plec.

MAY:

Da, așa o să faci. Știi asta. Mă vrei acum fiindcă mă văd cu altcineva. Cum s-a terminat cu asta, o să dispari din nou.

EDDIE:

Eu n-am venit aici că te vezi tu cu altcineva! Nu mă interesează cu cine te vezi tu! N-o să mă poți înlocui cu altul și stii asta foarte bine!

MAY:

Leși afară!

(Tacere lungă. Eddie ridică paharul spre ea, ca și cum ar închina în cinstea ei, apoi îl golește. Lasa ușor paharul gol pe podea.)

EDDIE:

(zâmbind la ea)

Bine atunci.

(Se ridică încet, adună piesele de la pusca. Ramane o clipă nemiscat, privind în jos la piese. May se apropie ușor de el.)

MAY:

Eddie...

(El ridică capul și se uita la ea. Ea îngheată.)

EDDIE:

Ești o trădătoare.

(Iese prin stanga luând pusca. Tranteste ușa. May aleargă spre ușa.)

MAY:

Eddie!!

(Se arunca spre usa lipindu-se de ea. Intinde bratele ca si cum ar imbratisa peretii. Plange mergand incet spre coltul din stanga al camerei, cu bratele lipite de perete. BATRANUL isi incepe povestea in timp ce May incepe sa mearga. I se adreseaza ei direct, ca si cum ar vorbi cu un copil. May ramane adancita in jalea ei, traversand camera, pe langa perete, imbratisand peretii, in timpul povestirii, pana cand ajunge in capatul din dreapta fata al camerei. Aici cade in genunchi.)

(Incet, in timp ce May plange, reflectorul de pe BATRAN creste, iar lumina de pe scena scade din nou la jumatate.)

BATRANUL:

Știi ceva, e un lucru pe care n-am să-l uit niciodată. N-o să-l uit cât voi trăi... și nici măcar nu-mi dau seama de ce mi-a ramas în minte. Conduceam, într-o zi, undeva prin sud, în Utah parcă. Eu, cu tine și cu maică-ta, în Plymouth-ul ăla vechi al nostru. Ți-aduci aminte Plymouth-ul? Avea un ornament alb de plastic pe capotă. Un fel de vapor, o copie după Mayflower. În sfârșit, condusesem toată noaptea, iar tu dormeai dusă pe scaunul din față. Și deodată, te-ai trezit plângând. Plângeai de rupeai pământu', aveai tu ceva. Nu știu de ce. Poate un coșmar, ceva. Am trezit-o repede pe maică-ta și ea s-a aplecat și te-a luat la ea în spate ca să-ncerce să te liniștească. Dar tu nu vroiai să te potolești cu nici un chip. Îți vedeai de văicăreala ta. Așa că am tras mașina pe dreapta. În mijlocul pustietății. Nici nu mai știu exact pe unde eram. Întuneric beznă. Te-am luat de pe bancheta din spate și te-am dus în brațe pe câmp. M-am gândit că aerul rece o să te mai liniștească puțin. Dar tu dădeai înainte și te jeleai. Apoi, deodată, am văzut acolo ceva că se mișcă. Ceva mai mare decât noi amândoi la un loc. Și-a început să se se-apropie așa, încet, de noi.

(May incepe sa se tarasca in patru labe, din coltul din dreapta-fata catre pat. Cand ajunge la pat, ia perna in brate, ramanand in genunchi. Se leagana in fata si-n spate tinand perna la piept, in timp ce Batranul continua.)

Și pe urmă au apărut și alte umbre, la fel de mari, lângă prima. Aveau aceeași formă, erau la fel. Era atât de întuneric că abia îmi vedeam propria mână. Dar umbrele astea au început să ne încercuiască, din toate părțile. Și eu am rămas nemișcat, încercând să mă uit în spate, să văd dacă maică-ta e bine. Dar nu mai puteam să văd nici mașina. Așa că am strigat-o. Am strigat-o pe nume, tare cât am putut. Și ea mi-a răspuns de dincolo de beznă. A strigat înapoi spre mine. Și chiar în clipa asta, chestiile alea au început să facă “muuu”. Au început să mugească.

(Scoate un sunet ca un muget de vaca.)

Și-atunci ne-am dat noi seama, de fapt, unde eram. Nimerisem fix în mijlocul unei cirezi de vite. În viața ta n-ai văzut copil să-i piară piuitu’ așa de repede. N-ai mai zis nici “pâs” după aia. Tot restul drumului.

(May se opreste brusc din leganat. Il aude afara, in stanga, pe Eddie. Lumina din scena creste la loc. Reflectorul de pe Batran scade. May sare in picioare, uitand complet de suparare. Ezita o clipa, apoi se duce in graba si se asaza la masa, pe scaun, cu fata spre public. Ia o inghititura de tequila direct din sticla, apoi tranteste sticla pe masa. Se lasa putin pe spate si se uita fix la sticla, ca si cand ar stat acolo de cand a plecat el. Eddie intra pe usa din stanga, carand doua lasouri speciale pentru rodeo. Tranteste usa. O ignora complet pe May. Ea il ignora la randul ei si se uita la sticla. El se duce in spatele patului, arunca una din franghii pe pat, iar pe cealalta o innoada intr-un lat. Abia acum

incepe s-o observe pe May, in timp ce-si face de lucru cu franghia. Ea se uita in continuare la sticla.)

EDDIE:

Te-apuci iar de băut?

(Roteste lasoul deasupra capului, il arunca pe unul din stalpii patului, pe care apoi il strange in lat cu o miscare scurta a mainii drepte. Apoi dezleaga franghia. Face acelasi lucru cu toti cei patru stalpi ai patului, fara sa rateze nici macar o data. May mai ia o inghititura din sticla, apoi o pune incet pe masa.)

MAY:

(fara sa se uite la el)

Ce faci acolo?

EDDIE:

Mă antrenez. În vremurile astea, trebuie să ai antrenament. Sunt acolo băieți care-ți leagă un tăuraș în 6 secunde. Poți să crezi? Șase secunde-n cap. Se-aruncă din șa, prin dreapta calului, de parcă-ar fi maimuțe zburătoare. Ascultă-ma pe mine, e deja știință la ei.

(Continua sa arunce lasoul pe stalpii patului, ocolindu-l in cerc.)

MAY:

(calm, privind la sticla.)

Credeam că ai plecat. N-ai zis că pleci?

EDDIE:

Păi da. Așa vroiam. Dar m-am gândit așa, deodată, cum stăteam în parcare, că probabil nu vine niciun bărbat aici. Probabil n-o să vină niciun "tip" sau niciun "bărbat", nimeni. E numai o invenție de-a ta.

MAY:

De ce-aș face asta?

EDDIE:

Ca să te răzbuni.

(Se-ntoarce incet catre el, pe scaun. Ia o inghititura, se uita la el, apoi pune sticla pe masa.)

MAY:

N-o să pot să mă răzbun niciodată.

(El rade, se duce langa masa, bea din sticla. Da capul pe spate si face gargara, inghite, apoi se rostogoleste pe spate si se izbeste de peretele din dreapta.)

MAY: (CONT'D)

Adică vrei să ne facem de cap, nu? Ca-n vremurile bune.

EDDIE:

N-am mai scapat hățurile de ceva timp, să știi. Am fost băiat cuminte. Pe cuvânt. Nu tu pileală. Nu tu pușcărie. Nu tu femei. Nu tu nimic. Am fost o plictiseală de om, dacă mă gândesc. Cred că am rămas dator față de mine. Măcar așa, din când în când.

(Se-apuca din nou de agatat stalpii patului. Ea sta si-l priveste din scaun.)

MAY:

De ce faci asta?

EDDIE:

Ți-am mai zis o dată. Am nevoie de-antrenament.

MAY:

Nu de asta zic.

EDDIE:

Atunci zi ce vrei să zici, iubire.

MAY:

De ce trebuie s-o iei de la capăt cu toate astea, de parcă ai vrea să mă impresionezi sau mai știu eu ce. Ca și când abia ne-am cunoscut. Tâmpeniile astea ale tale le știu de când eram în liceu.

EDDIE:

(jucandu-se cu lasoul in continuare)

E doar așa, o mică dovadă a iubirii mele. Vreau să zic, dacă n-aș mai simți nevoia să te impresionez, atunci ar însemna că s-a terminat, nu-i așa?

MAY:

Dar s-a terminat.

EDDIE:

Și tu încerci să mă impresionezi pe mine, nu?

MAY:

Mă știi deja pe dinafară. N-am nimic nou să-ți mai arăt.

EDDIE:

Îl ai pe tipul ăsta care trebuie s-apară. Tipu' ăsta nou. Asta e chiar impresionant. Eu mă gândeam că ești singură și terminată.

MAY:

Vai, mulțumesc.

EDDIE:

Ce, e vreunu' așa, mai "tinerel"?

MAY:

Nu-i treaba ta.

EDDIE:

I-ai tras-o deja?

(Ea îl fixează cu o privire veninoasă.)

EDDIE: (CONT'D)

Zi? Sunt și eu curios. *(Pauză)* Nu-i nevoie să-mi spui. Știu deja.

MAY:

Parca ai fi un copil de clasa-ntâi. Un coșac de-ăla gelos, cu muci la nas.

(Eddie râde, scuipa, face o mută de "coșac cu muci la nas", aruncă în continuare cu lasoul.)

EDDIE:

Sper să apară tipu' ăsta. Abia aștept. Vreau să-l vad cum intră pe ușă.

(Se oprește și se-ntoarce spre ea. Zăbănește.)

EDDIE: (CONT'D)

O să-l dau cu curu' de pământ. Direct.

(Aruncă lasoul în jurul celui alt scaun de la masă și-l trage violent spre pat. Pauză. Se privesc. May se ridică brusc, se duce și își ia geanta de pe pat, o aruncă pe umăr și se duce spre ușă din stânga.)

MAY:

Mă duc, n-am chef de rahaturi de-astea.

(Iese pe usa lasand-o deschisa. Eddie iese repede dupa ea.)

EDDIE:

Unde pleci?

MAY:

(din culise, din stanga)

Ia mâinile de pe mine!

EDDIE:

(din culise)

Stai puțin, stai puțin. Doar puțin, atât.

(May tipa. Eddie intra cu ea pe umar, lovindu-l si tipand. O pune jos, tranteste usa. Ea pleaca de langa el, se duce in dreapta, aranjandu-si rochia.)

EDDIE: (CONT'D)

Să-ți zic cum facem. Eu mă potolesc. O să fiu foarte cuminte. Promit. O să fiu cuminte ca o pisicuță, bine? Mă prezinți ca fiind fratele tău sau cine vrei tu. Mă rog... poate nu chiar fratele tau.

MAY:

Poate nu.

EDDIE:

Un văr. Bine? Eu sunt verișorul tău. Vreau să-l cunosc și eu, atât. Dupa aia plec. Promit.

MAY:

De ce vrei să-l cunoști? E un prieten și-atât.

EDDIE:

Ca să văd și eu care-i situația ta. Poți să afli multe despre o persoană doar văzând ce oameni are în jur.

MAY:

Uite ce e. Eu ies afară. Mă duc la cabina telefonică de peste drum. Îl sun și-i zic să nu mai vină. Bine?

EDDIE:

Bine. Cât ești tu plecată, îți fac eu bagajul.

MAY:

Eddie, eu nu vin cu tine!

(Brusc, lumini ca niste faruri, traverseaza scena din dreapta, taie auditoriul si dispar in partea stanga. Acestea sunt doua fascicule luminoase, puternice, albe, nu faruri de masina "realiste".)

MAY: (CONT'D)

Aha. Perfect.

(Se duce repede in spate, la fereastra, si priveste afara. Eddie rade, bea din sticla.)

EDDIE:

De ce nu dai fuga afară. Du-te. Fugi repede. Aruncă-te la el în brațe sau mai știu eu ce. Aruncă-i niște bezele la lumina lunii.

(Eddie rade, se duce spre pat, scoate de la curea o pereche de piteni. Se asaza. Isi pune pitenii la cizme. E important ca pitenii sa arate vechi si uzati, cu rotite mici - nu piteni "de cowboy" ca din desenele animate. May intra in baie, lasand usa deschisa.)

MAY:

(din culise)

Ce faci acolo?

EDDIE:

Îmi pun pintenii. Vreau arăt bine când vine “bărbatul”. Să-i fac impresie. Doar sunt văr-tu, ce dracu’.

MAY:

(venind din baie)

Eddie, dacă-i faci ceva...

EDDIE:

Nu-i fac nimic. Sunt băiat bun. Și foarte sensibil. Foarte civilizat.

MAY:

A venit la întâlnire. O întâlnire ca oricare alta.

EDDIE:

A, da? Las’ c-o să vezi tu ce-ntâlnire de gradu’ trei își ia de la mine.

(Incepe sa rada de propria gluma atat de tare incat se prabuseste de pe pat pe podea. Rade isteric, dand cu pumnul in podea. May se duce spre usa, dar se opreste si se-ntoarce spre el.)

MAY:

Eddie! Fă-mi o favoare. Măcar o dată.

EDDIE:

(Inca razand)

Ce vrei tu, scumpa mea. Ce vrei tu.

(Continua sa rada isteric.)

MAY:

(Intorcandu-se cu spatele la el)

Un rahat.

(Se duce la usa si o deschide. Afara e intuneric bezna, doar lumina de pe terasa. Ramane in prag, privind afara. Pauza. Eddie isi revine incet, se opreste din ras. Se uita la May.)

EDDIE:

(inca pe podea)

Ce faci acum?

(Pauza, May continua sa priveasca afara.)

May?

MAY:

(privind prin usa deschisa)

Nu e el.

EDDIE:

Nu e, nu?

MAY:

Nu, nu e el.

EDDIE:

Atunci cine e?

MAY:

Altcineva.

EDDIE:

(ridicandu-se incet si asezandu-se pe pat)

Mda. Probabil n-o să fie niciodata “el”. De ce vrei să mă faci gelos? Știu că ești singură.

MAY:

E un Mercedes Benz mare, uriaș, lung și negru.

EDDIE:

(pauza)

Ce vrei, doar e un motel, nu? Oamenii au voie să parcheze în fața motelului dacă s-au cazat aici.

MAY:

Oamenii care stau aici nu conduc Mercedesuri mari, uriașe, lungi și negre.

EDDIE:

Nu conduci tu, dar alții poate conduc.

MAY:

(inca langa usa)

Motelul ăsta n-are față de Mercedes.

EDDIE:

Bine, atunci închide odată ușa aia și vino înauntru.

MAY:

E cineva acolo, în mașină, și se uită fix la mine.

EDDIE:

(se ridică repede)

Ce-ai zis că fac?

MAY:

Face, nu “fac”. E o “ea”.

(Eddie se lasă în jos, în spatele patului.)

EDDIE:

Bine atunci, ea, ce-ai zis că face?

MAY:

Stă și-atât. Se uită la mine.

EDDIE:

Pleacă de lângă ușă, May.

MAY:

(întorcându-se puțin spre el)

Nu cumva știi tu pe cineva care să aibă un Mercedes negru?

EDDIE:

Pleacă odată de lângă ușă!

(Brusc, razele albe de lumină taie scena prin ușa deschisă. Eddie fuge spre ușa și o închide trântind-o. O împinge pe May de lângă ușa. În timp ce închide ușa, se aude o împuscătură a unui pistol de calibru mare, în stanga, urmată de sunet de geam spart, apoi un claxon care nu se mai oprește.)

MAY:

(tipând peste sunetul de claxon)

Cine-i acolo! Cine dracu' e acolo afară!

EDDIE:

De unde vrei să știu.

(Eddie stinge lumina de la intrerupatorul de langa usa. Ramane doar lumina care vine din baie.)

MAY:

Eddie!

EDDIE:

Stai jos, n-auzi! Stai jos pe podea!

(Eddie o prinde si incearca sa o traga jos, langa pat. May se lupta cu el, in intuneric. Sunetul de claxon continua. Lumina farurilor alterneaza, strapungand scena acum prin fereastra.)

MAY:

Cine-i afară? Ai adus-o cu tine! Nenorocitele ce ești!

(Se repede la Eddie, care incearca s-o traga langa el, jos pe podea.)

EDDIE:

N-am adus pe nimeni cu mine! Nu știu cine-i aia! Nu știu de unde a apărut! Stai jos aici lângă mine!

MAY:

Te-a urmărit până aici! Nu-i așa? I-ai zis unde te duci și ea a venit dupa tine.

EDDIE:

N-am zis la nimeni unde mă duc. Habar n-aveam unde mă duc până am ajuns aici.

MAY:

Asta o să mi-o plătești, să știi! Mă jur! O să mi-o platești.

(Eddie a tras-o în sfarsit pe podea și se rostogolește peste ea, ca să nu se mai poată ridica. Ea cedează să se mai zbată. Claxonul se oprește brusc. Luminile mașinii se sting. Pauza lungă. Amandoi ascultă în bezna.)

MAY: (CONT'D)

Ce crezi că face.

EDDIE:

De unde vrei să știu.

MAY:

Nu te prefacă că n-o cunoști. E genul de mașină pe care îl conduce o Contesă. E genul de mașină în care mi-am imaginat-o mereu.

(Începe din nou să se zbată.)

EDDIE:

(ținând-o la podea)

Stai la un loc.

MAY:

N-am să stau aici cu tine călare pe capul meu ca să mă împuște vreo paparudă tâmpită cu bani. Dă-mi drumu', Eddie, n-auzi!

(Se aude sunetul unor roți scrasnind în stanga. Luminile traversează din nou scena din stanga spre dreapta. O mașină se îndepărtează. Sunetul dispare.)

EDDIE:

Stai jos îți zic!

MAY:

Sunt jos!

(Pauza lunga in intuneric. Asculta.)

MAY: (CONT'D)

Da' cât de nebună e tipa asta?

EDDIE:

Destul de nebună.

MAY:

I-ai tras-o deja? *(Pauza)*

(Eddie se ridica incet si se duce precaut la fereastra, ramanand aplecat. Da la o parte draperia si se uita afara.)

EDDIE:

(privind afara)

Baga-mi-aș, mi-a spart parbrizul la camion.

MAY:

(inca pe podea)

Eddie?

EDDIE:

(privind afara)

Ce?

MAY:

A plecat?

EDDIE:

Nu știu. Nu văd farurile. *(Pauza)* Nu pot să cred.

MAY:

(Se ridică, se duce la intrerupător)

Ba să crezi, trebuia să te gândești la urmări când i-ai dat chiloții jos.

(May aprinde lumina. Eddie se răsucește spre ea. Sta.)

EDDIE:

(mergând spre ea)

Stinge lumina! Stinge!

(Eddie aleargă spre intrerupător și stinge lumina. Intuneric. May trece pe lângă el și aprinde din nou.)

MAY:

Aici e casa mea!

EDDIE:

O să vină iar aici. Sigur se-ntoarce. Trebuie ori să plecăm în clipa asta ori să ținem tâmpenia asta de lumină stinsă.

MAY:

Parcă ziceai că n-o cunoști!

EDDIE:

Ia-ți lucrurile! Plecăm de-aici.

MAY:

Nu plec nicăieri! Asta-i problema ta nu a mea.

EDDIE:

Am venit aici după tine! Ce tot ai! Am venit atâta drum după tine! Crezi că aş fi făcut asta dacă nu te iubeam! A? Târfa aia nuseamnă nimic pentru mine! Nimic. Tu eşti singurul motiv pentru care sunt aici.

MAY:

Nu merg cu tine, Eddie.

(Pauza. Eddie se uita la ea.)

(Reflectorul se aprinde pe Batran. Lumina pe scena ramane aceeaşi. Eddie şi May continua să se privească atât cât Batranul vorbeşte. Nu sunt "inghetati", doar stau şi se privesc într-un moment suspendat de recunoaştere reciprocă.)

BATRANUL:

Ştiţi care-i culmea, că nici unul din voi doi nu-mi pare familiar. Nu pot să-mi dau seama de ce. Nu mă recunosc în niciunul din voi. Niciodată n-am putut. Sigur că mamele voastre şi-au pus şi ele amprenta lor. Asta se vede cu ochiul liber. Dar contribuţia mea cred că lipseşte cu desăvârşire. Total de neregăsit. Aţi putea fi ai orişicui. Probabil că şi sunteţi. De fapt, nici nu mai ţin minte cum s-au petrecut lucrurile. A trecut aşa mult de-atunci. Multe poate le-am mai şi uitat. Bine totuşi că am terminat-o la timp. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.

(Reflectorul de pe Batran se stinge. Luminile pe scena se aprind. Eddie apuca lasourile şi începe să le stranga colac. May îl priveşte.)

EDDIE:

Nu plec. Nu mai îmi pasă ce crezi tu. Nu-mi pasă ce simţi. Nu mai contează. Eu nu plec. Stau uite aici. Nu-mi pasă nici dacă intră o sută de bărbaţi pe uşa aia să vă-ntâlniţi - mă ocup de fiecare, unu

câte unu. Nu mă interesează, poți să mă urăști. Nu-mi pasă dacă nu suporti să mă vezi sau să mă auzi sau să-mi simți mirosul. Nu mai plec de-aici. N-o să mai scapi de mine. Și nici n-o să fugi de mine. O să te gasesc, oriunde te-ai duce. Știu exact cum gândești. Am avut dreptate de fiecare dată. De fiecare dată.

MAY:

Trebuie să renunți, Eddie.

EDDIE:

Nu renunț la nimic!

(Pauza)

MAY:

(calma)

Bine. Uite ce e. Eu nu mai înțeleg ce e în capul tău. Nu pot. Chiar nu înțeleg. Acum ai nevoie de mine cu disperare. Acum nu poți să trăiești fără mine. ACUM ai face orice pentru mine. De ce te-aș crede de data asta?

EDDIE:

Pentru că e adevărat.

MAY:

De fiecare dată trebuia să fie adevărat. De fiecare dată. Acum iar e adevărat. De cincisprezece ani ți-ai bătut joc așa de mine. Cincisprezece ani am fost jucăria ta cu elastic. Eu niciodată n-am fost cu două fețe în ce te privește. Ori te-am iubit ori nu te-am iubit. Iar acum pur și simplu nu te iubesc. Înțelegi? Poți să-nțelegi asta? Nu te iubesc. N-am nevoie de tine. Nu te vreau. Nu pricepi? Și-acum dacă tot mai poți să rămâi ori ești nebun ori jalnic.

(Ea se duce la masa, se asaza pe scaunul din spatele mesei, cu fata spre public. Ia un gat de tequila, tranteste sticla pe masa. Farurile taie din nou scena dinspre dreapta si dispar in partea stanga. Eddie alearga si stinge lumina. Scena ramane in intuneric. Lumina din exterior.)

EDDIE:

(apucand-o de umar)

Du-te în baie!

MAY:

(se smucește din mainile lui)

Nu mă duc în nicio baie! N-o să mă ascund la mine în casă! Mă duc afară. Mă duc afară și îi smulg capul de pe umeri! O calc în picioare!

(Se duce spre usa din stanga. Eddie o opreste. Ea tipa. Se lupta in timp ce ea zbiara catre usa.)

MAY: (CONT'D)

Vino-aici! Vino aici și ia-ți și pușca aia idioată cu tine! Ai auzit? Adu-ți toate armele și ia-ți și curu' ăla schilod! Te mănânc de vie!

(Brusc, usa din stanga se deschide si MARTIN navaleste pe scena in intuneric. Are treizeci si ceva de ani, e solid, are o camasa verde in carouri, pantaloni largi de lucru, cu bretele, cizme greoaie de muncitor. May si Eddie se despart. Martin se arunca asupra lui Eddie si amandoi se prabusesc peste usa de la baie. Usa bubuie. May se duce rpede si aprinde lumina. Martin e deasupra lui Eddie, care e lipit de pretele din stanga. Martin e gata sa-i traga lui Eddie un pumn in fata. Vocea lui May il face sa se opreasca.)

MAY: (CONT'D)

Martin, stai!

(Pauza. Martin se-ntoarce si se uita la May. Eddie e naucit, ramane pe podea. May se duce si il trage pe Martin deoparte.)

MAY: (CONT'D)

E ok, Martin. Totul e... e ok. Doar ne certam, atât. Serios. Stai liniștit. Bine?

(Martin se departeaza de Eddie. Eddie ramane jos. Pauza.)

MARTIN:

Aha. Te-am auzit țipând când treceam cu mașina și pe urmă s-a stins lumina. M-am gândit ca cineva...

MAY:

Nu-i nimic. El e... un văr. Eddie.

MARTIN:

(Se uita la Eddie)

A. Îmi pare rău.

EDDIE:

(ranjeste la el)

Minte.

MARTIN:

(se uita la May)

A.

MAY:

(mergand spre masa)

Totul e-n regulă, Martin. Vrei ceva de băut? Hai să-ți dau ceva să bei.

MARTIN:

Da, sigur.

EDDIE:

(tot de jos)

Minte de-ngheață apele.

MAY:

Trebuie sa aduc niște pahare.

(May se duce in baie, trecand peste Eddie. Martin se uita la Eddie. Eddie ranjeste la el. Pauza.)

EDDIE:

Ține paharele la baie. Nu e ciudat?

(May vine cu doua pahare. Se duce la masa si toarna in pahare.)

MAY:

Începusem să cred că n-o să mai vii, Martin.

MARTIN:

Da, iartă-mă. A trebuit să stropesc cu apă terenul de fotbal de la școală. Am uitat de toate.

EDDIE:

Ce ai uitat?

MARTIN:

Adică am uitat să-l ud. Veneam deja încioace, eram la jumatea drumului când mi-am adus aminte. A trebuit să mă-ntorc.

EDDIE:

A, credeam că zici că ai uitat de ea.

MARTIN:

A, nu.

EDDIE:

Și cam pe unde era jumatea asta de drum?

MARTIN:

Cum?

EDDIE:

Când erai la jumatea drumului, cam cât de departe erai?

MARTIN:

A, da...păi...nu știu. Cred că vreo doua mile, așa ceva.

EDDIE:

Două mile. Atât? Două mile amărâte? Vrei să-ți spun eu câte mile am făcut? A?

MAY:

Martin, noi am băut deja ceva, să știi.

EDDIE:

Ea nici nu s-a atins.

(Pauza.)

MAY:

(oferindu-i lui Martin un pahar)

Uite.

EDDIE:

Da, niște tequila de la mine, Martin.

MARTIN:

Aha.

EDDIE:

Nu-mi pasă, poți s-o bei. Doar să știi de la cine e.

MARTIN:

Mulțumesc.

EDDIE:

Nu mie trebuie să-mi zici mulțumesc. Zi-le mexicanilor. Ei au făcut-o.

MARTIN:

Aha.

EDDIE:

Ar trebui, de fapt, să mulțumești întregului popor mexican. Aici în sud le dătoram cam tot. Îți dai tu seama? Probabil că nu-ți prea dai seama, a? Uite chiar acum stăm pe pământ mexican. E doar o întâmplare că tu și cu mine nu suntem mexicani. Din ce neamuri te tragi de fapt tu, Martin?

MARTIN:

Eu? Aa...Nu știu. Am fost adoptat.

EDDIE:

A. Înseamnă că ai o grămadă de probleme, nu?

MARTIN:

Păi...Nu, nu chiar.

EDDIE:

Nu? Păi voi orfanii furați de rupeți, nu așa se spune? De prin magazine, de peste tot. Și se mai zice că tot grupul ăsta al vostru e de vină când i se face de petrecanie vreunui Președinte de-al nostru.

MARTIN:

Pe bune? E prima dată când aud.

EDDIE:

Păi mai citește și tu ziarele, Martin.

(Pauza.)

MARTIN:

Îmi pare rău că am sărit la tine. Adică, m-am gândit că ea e-n pericol sau cine știe.

EDDIE:

Păi e în pericol.

MARTIN:

(privind la May)

A.

EDDIE:

E în mare pericol.

MARTIN:

Da' ce s-a-ntâmplat, May?

MAY:

(ia paharul si se asaza pe pat)

Nimic.

MARTIN:

Da' de ce era lumina stinsă?

MAY:

Eram... tocmai vroiam să ieșim.

MARTIN:

Să ieșiți?

MAY:

Da...adică, ne-am fi întors, oricum.

(Martin sta in picioare, intre ei. Se uita la Eddie, apoi la May. Pauza.)

EDDIE:

(rade)

Nu, nu, nu. Nu asta vroiam noi să facem. Martin te cheamă, nu?

MARTIN:

Da.

EDDIE:

Nu asta vroiam să facem noi, Marty.

MARTIN:

Aha.

EDDIE:

Ești drăguț să-mi dai și mie sticla?

MARTIN:

(mergand sa ia sticla de pe masa)

Sigur.

EDDIE:

Mulțam.

(Martin ii da sticla. Eddie bea.)

EDDIE: (CONT'D)

(dupa ce bea)

Noi de fapt ne certam din cauza ta. Asta făceam noi.

MARTIN:

Din cauza mea?

EDDIE:

Da. Eram de fapt în toiul unui mare scandal din cauza ta. Ne-am încins așa de tare că a trebuit să sting lumina.

MARTIN:

Da' din ce cauză?

EDDIE:

Din cauza că nu știam dacă tu ești sau nu un barbat. Mă-nțelegi? Dacă tu ești un "bărbat" sau așa, doar "un tip".

(Pauza. Martin se uita la May. May zambeste politicos. Martin se uita la Eddie.)

EDDIE: (CONT'D)

Vezi tu, ea zice că ești bărbat. Așa te numește. Un “bărbat”. Știi asta? Așa-ți zice ea.

MARTIN:

(privind la May)

Nu.

MAY:

N-am zis că ești un bărbat, Martin. Nu-ți face griji.

MARTIN:

Nu-i nimic. Nu mă deranjează.

EDDIE:

Nu, dar vezi tu...eu i-am zis ca bate câmpii. Adică i-am zis așa fără măcar să te văd vreodată. Iar acum că te văd, nu prea pot să retrag ce-am spus. Înțelegi tu ce zic, Martin?

(Pauza. May se ridică.)

MAY:

Martin, nu vrei să mergem la un film?

MARTIN:

Da, sigur...Adică, asta mă gândeam că o să facem.

MAY:

Atunci hai să mergem la film.

(Se duce repede la baie, trecând peste Eddie. Intra în baie trântind usa în urma ei. Pauza. Martin se uita la usa. Eddie, de pe podea, zambeste la el.)

MARTIN:

Nu s-a supărat, nu?

EDDIE:

Prietene, n-am de unde să știu.

MARTIN:

N-am vrut s-o supăr.

(Pauza.)

EDDIE:

Și la ce film vă duceți, Martin?

MARTIN:

Nu m-am hotărât.

EDDIE:

Cum adică nu te-ai hotărât? Trebuie să ai totul plănuit dinainte, nu așa se face?

MARTIN:

Da, da' nu știu ce-i place ei.

EDDIE:

Ce legătură are asta? Tu o duci pe ea la film, nu?

MARTIN:

Da.

EDDIE:

Deci alegi un film, nu? Tipu' alege un film. Întotdeauna tipu' trebuie să aleagă filmul.

MARTIN:

Da, da' nu vreau s-o duc la un film pe care nu vrea să-l vadă.

EDDIE:

De unde să știi ce film vrea ea să vadă?

MARTIN:

Păi nu știu. De-asta nu pot să hotărâsc. Vreau să zic, dacă o duc la vreun film pe care l-a mai văzut?

EDDIE:

Nu, n-ai înțeles ideea, Martin. Motivul pentru care o duci la un film nu e să vadă un film pe care nu l-a mai văzut.

MARTIN:

A.

EDDIE:

Motivul pentru care o duci la film e că vrei să fiți împreună, atât. Nu-i așa? Vrei să fii aproape de ea. Adică ai putea s-o duci oriunde.

MARTIN:

Da, așa cred.

EDDIE:

Adică, după câtva timp, probabil nici nu mai trebuie s-o duci nicăieri. Ați putea să stați aici și-atât.

MARTIN:

Ce să facem aici?

EDDIE:

Păi, ați putea să...să vă spuneți povești.

MARTIN:

Povești?

EDDIE:

Da.

MARTIN:

Nu știu nicio poveste.

EDDIE:

Inventezi una.

MARTIN:

Da' asta-nseamnă să mint, nu?

EDDIE:

Nu, nu. Să minți e când tu crezi că-i adevărat. Dacă tu știi deja că e o minciuna, atunci înseamnă că nu minți.

MARTIN:

(dupa o pauza)

Vrei să te-ajut să te ridici?

EDDIE:

Îmi place aici. E mai puțină tensiune. Ai observat că atunci când ești în picioare, e mai multa tensiune?

MARTIN:

Da, am observat. De multe ori, când lucrez, știi, stau jos, în mâini și în genunchi.

EDDIE:

În ce domeniu lucrezi tu, Martin?

MARTIN:

Mai mult prin grădină. Îngrijitor.

EDDIE:

A, peluze, chestii de-astea?

MARTIN:

Da.

EDDIE:

Îngrijești peluze în patru labe?

MARTIN:

Ei...ajustări. Știi tu, când mai aranjezi, pe la margini.

EDDIE:

Aha.

MARTIN:

Și când smulgi buruiana împrejurul stropitoarelor. Chestii de-astea.

EDDIE:

M-am prins.

MARTIN:

Dar am observat și eu cât mă relaxez când sunt jos, așa, pe pământ.

EDDIE:

Da. Păi, dacă vrei, poți să stai și-acum în patru labe. Pe mine nu mă deranjează.

MARTIN:

(zambeste, se rusineaza, se uita la usa baii)

Naaa, rămân așa. Mulțumesc.

EDDIE:

Cum vrei tu. O să fii din ce în ce mai încordat.

(Pauza.)

MARTIN:

Și tu... ești văr cu May, nu?

EDDIE:

Uite vezi. Ce ți-am zis. Faptul că mă-ntrebi asta. Ce ți-am zis. Ăsta e rezultatul tensiunii. Acum înțelegeți ce spun?

MARTIN:

Ce?

EDDIE:

Că mă-ntrebi dacă sunt vărul ei. Asta e fiindcă ești încordat, de-aia mă-ntrebi. Știi deja că nu-s vărul ei.

MARTIN:

Păi de unde să știu eu?

EDDIE:

Arăt eu ca un văr de-al ei?

MARTIN:

Da, da' ea așa mi-a zis.

EDDIE:

(ranjeste)

Minte.

(Pauza)

MARTIN:

Și-atunci, cine ești?

EDDIE:

(razand)

Acum chiar că te-ai încordat, ă?

MARTIN:

Uite ce e, poate-ar trebui să plec, nu știu, atunci...

(Martin face o miscare catre usa din stanga. Eddie fugе la usa si ajunge inaintea lui. Martin ingheata, apoi se repede catre fereastra, o deschide si incearca sa iasa. Eddie fugе dupa el si il prinde de turul pantalonilor, il trage inapoi si il tranteste de peretele din dreapta. Il taraste lipit de perete in timp ce vorbeste, pana ajung in coltul din dreapta-fata.)

EDDIE:

Nu, nu. Nu pleca, Martin. Nu pleca. O să fii trist și singur acolo afară, în noaptea aia neagră. Eu știu. Am umblat și eu așa singur. Groaznic. Te roade pe dinăuntru.

(Isi pune bratul pe umarul lui Martin si-l conduce spre masa.)

Hai, vino aici si stai jos ca sa bem si noi ceva. Bine?

MARTIN:

(in timp ce merge cu Eddie)

Aăă...crezi că ea e bine, acolo în baie?

EDDIE:

Sigur că e bine. Ea mereu e bine. Îi place să piardă timpul. Așa, ca să te chinuie.

MARTIN:

Da...noi trebuia să mergem la film.

EDDIE:

Vine ea. Nu-ți face griji. Îi place la film.

(Stau la masa, in stanga. Eddie e aproape fata in fata cu Batranul. Reflectorul creste usor pe Batran, dar Martin nu e constient de prezenta lui. Lumina pe scena ramane aceeaasi. Martin pune paharul pe masa. Eddie il umple. Bratul stang al Batranului coboara incet si se intinde peste masa, tinand paharul gol de plastic. Eddie se uita in ochii Batranului pentru o clipa, apoi ii toarna si lui de baut. Beau toti trei. Eddie bea direct din sticla.)

MARTIN:

Da' ea ce are, de fapt?

EDDIE:

E într-o stare de șoc.

(Batranul mormaie razand de unul singur. Bea.)

MARTIN:

Șoc? De unde pâna unde?

EDDIE:

Păi nu ne-am văzut de foarte mult timp. Adică, ea și cu mine, vezi tu, ne știm de o groază de timp. Din liceu.

MARTIN:

A. N-am știut asta.

EDDIE:

Da. O căruță de vreme.

MARTIN:

Și de fapt nu sunteți veri, nu?

EDDIE:

Nu. Nu chiar. Nu.

MARTIN:

Ești...soțul ei?

EDDIE:

Nu. Ea e soră-mea.

(Eddie și Batranul se uita unul la altul, apoi Eddie se-ntoarce spre Martin.)

Pe jumate.

(Pauza. Eddie și Batranul beau.)

MARTIN:

Sora ta?

EDDIE:

Da.

MARTIN:

Aha. Deci...vă știați de dinainte de liceu, nu?

EDDIE:

Nu. Vezi tu, eu când am aflat că am o soră, era deja prea târziu.

MARTIN:

Cum așa?

EDDIE:

Când am aflat eu, noi deja...știi tu...făcusem prostii.

(Bătrânul scutura din cap, apoi bea. Pauza lungă. Martin sta și se uita la Eddie.)

EDDIE: (CONT'D)

(ranjind)

Ce-i cu tine, Martin?

MARTIN:

Ați făcut prostii?

EDDIE:

Da.

MARTIN:

Da'...e ilegal, nu?

EDDIE:

Cred că nu.

BĂTRÂNUL:

(lui Eddie)

Cine-i tipu' ăsta?

MARTIN:

Da'...e pe bune? Chiar e sora ta?

EDDIE:

Pe jumate. Doar pe jumate.

MARTIN:

Care jumate?

EDDIE:

Jumatea de deasupra. La cai, la montă, se cheamă armăsar.

BATRANUL:

Da, și când iapa e-n călduri, cum se zice? "Ciclu estral", nu așa-i zice? Nu așa se spune la iapă? Ciclu estral. Ce ciudat că-mi amintesc asta.

MARTIN:

Și ați făcut prostii amândoi în liceu?

EDDIE:

Da. Am făcut. Toți ne făceam de cap. Tu nu?

MARTIN:

Nu. Nici măcar o dată.

EDDIE:

Poate ar fi trebuit.

MARTIN:

Da, da' nu cu soră-mea.

EDDIE:

Nu, asta nu-i recomandat.

MARTIN:

Dar cum s-a-ntâmplat una ca asta? Vreau să zic...

EDDIE:

Păi vezi tu...*(pauza, se uita la Batran)* tăticul nostru s-a îndrăgostit de două ori. Cam așa s-a întâmplat. O dată cu mama mea și o dată cu mama ei.

BATRANUL:

Iubirea a fost aceeași. Doar că s-a împărțit pe jumate, asta-i tot.

MARTIN:

Dar atunci cum se face că voi nu v-ați cunoscut decât în liceu?

EDDIE:

Trăia două vieți separate. Asta a fost. Două vieți complet separate. Stătea o vreme cu mine și cu mama, apoi dispărea și se ducea să stea cu ea și cu mama ei.

BATRANUL:

Acum nu fii prea dur cu mine, băiete. I se poate-ntâmpla oricui.

MARTIN:

Și voi n-ați știut niciodată ce se-ntâmplă?

EDDIE:

Nu. Nici eu, nici mama.

BATRANUL:

Ea știa.

EDDIE:

(lui Martin)

Ea n-a știut nimic.

MARTIN:

Dar sigur bănuia că se-ntâmplă ceva.

EDDIE:

Nu știu, dacă bănuia ceva, atunci s-a ferit să-mi zică și mie. Poate că i-a fost frică să afle adevărul. Sau poate că-l iubea și-atât. El dispărea cu lunile, dar ea niciodată nu-l întreba unde-a fost. Ea doar era bucuroasă el s-a întors. Alergam amândoi afară din casă să-l întâmpinăm, imediat ce vedeam un Studebaker tăind peste câmp.

BATRANUL:

(lui Eddie)

Nu era niciun Studebaker, era un Plymouth. N-am avut niciodată un rahat de Studebaker.

EDDIE:

Ani de zile am ținut-o așa. El tot dispărea și se-ntorcea. Ani la rând. Apoi, într-o zi, totul s-a oprit. A rămas o vreme acasă. Doar stătea în casă. Nu ieșea deloc. Stătea așa în scaunul lui. Privea. Apoi a început să facă plimbări lungi. Mergea câte o zi-ntreagă. Apoi mergea toată noaptea. Mergea afară, pe câmp. Prin beznă. Eu mă uitam la el de sus, de la fereastră. Dispărea în întuneric, îmbrăcat în palton.

MARTIN:

Și unde se ducea?

EDDIE:

Să se plimbe.

BATRANUL:

Aveam de luat o hotărâre.

(Eddie îl ridică pe Martin de pe scaun și îl plimba în jurul scenei în timp ce îi vorbește. Martin la început ezită, dar Eddie continua să-l traga după el.)

EDDIE:

Dar într-o noapte l-am întrebat dacă pot să vin cu el. Și m-a luat. Am ieșit afară direct pe câmp, împreună. În întuneric. Și mi-amintesc că pământul era proaspăt arat, iar picioarele ni se afundau în brazde și noroiul îmi trecea de marginea bocancilor și mă trăgea în jos. Am vrut să mă opresc și să-mi curăț bocancii, dar el nu s-a oprit. Mergea înainte și mi-era frică să nu-l pierd în întuneric, așa că m-am ținut de el cum am putut. Și-n tot timpul ăsta n-am scos un sunet. N-am schimbat nici măcar o vorbă. Abia puteam să vedem la un pas în față, așa era de întuneric. Iar bufnițele astea albe se aruncau în zbor de undeva de sus, încercând să prindă iepuri de câmp. Plonjau pe lângă capetele noastre, apoi dispăreau. Și noi am mers așa, în liniște, mile-ntregi, până când am ajuns în oraș. Puteam să văd undeva, în depărtare, cinematograful în aer liber. Țăsta a fost primul lucru pe care l-am văzut. Niște petice colorate, care se tot schimbau. Apoi am început să deslușesc niște figuri. Apoi, când ne-am apropiat, am recunoscut una din fețe. Era Spencer Tracy. Spencer Tracy care mișca din gură. Vorbea fără cuvinte. Vorbea cu o femeie într-o rochie roșie. După aia ne-am oprit la un magazin de băuturi, iar el mi-a zis să-l aștept afară, în parcare, până cumpără o sticlă. Și acolo erau niște muncitori mexicani, strânși în jurul unei camionete cu roțile murdare de noroi roșu. Beau bere și râdeau și mi-amintesc că eram invidios pe ei, dar nu știam de ce. Și-mi

amintesc că îl vedeam pe tata prin ușa de sticlă a magazinului, în timp ce plătea pentru băutură. Și-mi amintesc că-mi părea rău de el, dar nu știu de ce. Apoi a ieșit afară cu sticla înfașurată într-o pungă de hârtie maro și imediat cum a ieșit, toți mexicanii s-au oprit din râs. Stăteau și se uitau cum ne îndepărtăm.

(În timpul povestirii luminile se schimba ușor în nuanțe de abastru și verde - lumina de luna)

EDDIE: (CONT'D)

Și am traversat prin mijlocul orașului. Am trecut de gogoșerie, de terenul de mini-golf, de stația de benzină. Iar el a deschis sticla și mi-a întins-o. Am luat-o, am băut și i-am dat-o înapoi. Și am tot trecut-o așa de la unul la altul în timp ce mergeam, până la ultima picătură. Și-n tot timpul ăsta n-am scos un cuvânt. Apoi, într-un final, am ajuns la o căsuță albă cu marchiză roșie, la celălalt capăt al orașului. N-am să uit niciodată marchiza aia roșie, fiindcă flutura în briza nopții și lumina de pe verandă o făcea să strălucească. Bătea un vânt cald, dinspre deșert, și aerul mirosea a lucernă proăspăt cosită. Ne-am dus până la intrarea din față, iar el a sunat la ușă, și mi-aduc aminte că m-am cam fâstâcit, fiindcă nu m-așteptam să vizităm pe cineva. Credeam că am ieșit doar la o plimbare. Și-n ușă a apărut o femeie. O femeie foarte draguță, cu părul roșcat. Și s-a aruncat la el în brațe. Iar el a început să plângă. A izbucnit acolo, chiar în fața mea. Și ea îl pupa peste tot, pe față, și-l strângea cu putere în brațe, iar el plângea așa, ca un copil. Iar dincolo de ușă, în spatele lor, am văzut o fată.

(Ușa de la baie se deschide foarte încet, fara zgomot, și apare May, stand în pragul usii, luminata din spate, în rochia ei rosie. Sta și se uita la Eddie în timp ce el continua povestea. El și Martin nu o observa.)

A apărut de nicăieri. Stătea acolo și se uita la mine, iar eu mă uitam la ea, și nu puteam să ne dezlipim ochii unul de celălalt. Parcă ne-am fi știut de undeva dar nu puteam să zicem de unde.

Dar în clipa în care ne-am văzut, chiar în clipa aia, am știut că o să ne iubim tot restul vieții.

(May tranteste usa în spatele ei. Luminile revin brusc la intensitatea normală.)

MAY:

(lui Eddie)

Tu chiar ești culmea culmilor! Ești de necrezut! Martin vine aici. N-are nici cea mai vagă idee cine ești, iar tu te-apuci să-i torni o poveste ca asta. Nu ești sănătos? Martin, nu e nimic adevărat. Trăiește cu ideea asta ciudată, bolnavă, de ani de zile, și nu e decât o invenție. E nebun. Nu știu de unde i-a venit. E complet țicnit.

EDDIE:

(lui Martin)

Ea se cam jenează de toată povestea asta, mă-nțelegi. E normal, nu e vina ei.

MARTIN:

Nici măcar n-am știut că auzi ce vorbim, May. Eu...

MAY:

Am auzit fiecare cuvânt. Am urmărit foarte atentă. Mi-a mai zis povestea asta de o mie de ori și de fiecare dată e altfel.

EDDIE:

Nu-mi place să mă repet.

MAY:

Nu faci decât să te repeți. Asta faci tu. Te rotești într-un mare cerc.

MARTIN:

(in picioare)

Eu poate ar fi cazul să plec.

EDDIE:

NU! Tu să stai jos.

(Tacere. Martin se asaza incet la loc.)

EDDIE: (CONT'D)

(incet, lui Martin, aplecandu-se spre el)

Martin, tu crezi c-a fost doar o poveste? Crezi c-am inventat totul?

MARTIN:

Nu. Adică, atunci când povesteai, părea foarte real.

EDDIE:

Dar acum te-ndoiesti, fiindca ea zice ca-i o minciuna?

MARTIN:

Pai,...

EDDIE:

Ea îți sugerează că ar fi o minciuna și, deodată, tu îți schimbi părerea? Asta faci? Sari de la adevăr la minciună, așa, într-o clipă?

MARTIN:

Nu știu.

MAY:

Hai să mergem la film, Martin.

(Martin se ridica din nou.)

EDDIE:

Stai jos!

(Martin se asaza la loc. Pauza lunga.)

MAY:

Eddie...

(Pauza)

EDDIE:

Ce?

MAY:

Noi vrem să mergem la film.

(Pauza. Eddie sta si se uita la ea.)

Vreau să mă duc la film cu Martin. Chiar acum.

EDDIE:

Nu merge nimeni la film. Nu rulează niciun film în orașul ăsta care să se compare cu povestea pe care am s-o spun. Am o poveste de terminat.

MAY:

Eddie...

EDDIE:

Vrei s-auzi și restul poveștii, nu-i așa, Martin?

(Pauza. Martin se uita spre May, apoi la Eddie)

MARTIN:

Da, sigur.

MAY:

Martin, hai să mergem. Te rog.

MARTIN:

Eu...

(Pauza lunga. Eddie si Martin se uita unul la celalalt.)

EDDIE:

Tu ce?

MARTIN:

Nu mă deranjează s-ascult și restul, dacă tu vrei să povestești.

BATRANUL:

(pentru el)

Eu chiar mor s-aud și restul.

(Eddie se lasa pe spate in scaun. Ranjeste.)

MAY:

(lui Eddie)

Ce crezi că rezolvi cu asta? Crezi că o să schimbe ceva?

EDDIE:

Nu.

MAY:

Atunci care-i ideea?

EDDIE:

Nu-i nicio idee.

MAY:

Atunci de ce forțezi pe toată lumea să treacă prin asta? Martin nu vrea s-audă tâmpeniile tale. Nici eu nu vreau să le-aud.

EDDIE:

Eu știu că tu nu vrei să auzi.

MAY:

Nu-ncerca s-arunci totul pe mine! Ai întors totul pe dos, Eddie. Totul e-ntors pe dos. Nici tu nu mai știi care-i începutul și care-i sfârșitul. Bine. Bine atunci. N-am nevoie de niciunul din voi. N-am nevoie s-asculț fiindcă știu deja restul poveștii. Știu care-i restul poveștii, înțelegi. *(li vorbește direct lui Eddie, care ramane jos.)* Știu exact ce și cum s-a-ntâmplat. Fără niciun fel de mici șmecherii scornite de tine.

(Bătrânul se apleacă ușor spre Eddie, confidential)

BĂTRÂNUL:

Da' ea ce știe?

EDDIE:

(Bătrânului)

Minte.

(Luminile încep să scadă din nou în timpul povestii lui May. Ea vine încet în față, apoi traversează spre Bătrân, în timp ce povesteste.)

MAY:

Nu vrei să termin eu povestea în locul tău, Eddie? Mmm? Vrei să termin eu povestea? *(Pauză, în timp ce Martin se așază.)* Vezi tu, mama mea, femeia aia drăguță cu părul roșcat, din căsuța albă cu marchiză roșie, îl iubea la nebunie pe omul acela. Nu-i așa, Eddie?

Puteai să-ți dai imediat seama. Puteai să citești asta în ochii ei. Era atât de obsedată de el, că nu suporta să stea fără el nici măcar o secundă. Îl urmărea peste tot, dintr-un orașel în altul. Căutând mici semne pe care el le lăsa în urmă, cum ar fi o vedere sau poza unui motel pe vreo cutie de chibrituri. *(Lui Martin)* Nu găsea niciodată un număr de telefon ori o adresă, sau ceva atât de simplu, pentru că mama era secretul lui, înțelegi. Ea l-a hăituit ani la rând, iar el a tot încercat s-o țină la distanță, fiindcă viețile astea diferite, femeile astea diferite, copiii ăștia diferiți, cu cât se apropiau mai tare, cu atât i se făcea lui mai frică. Cu atât se umplea mai tare de groaza că viețile astea separate o să afle una de alta și o să-l mănânce de viu. Că secretul lui o să-l sugrume. Dar, într-o zi, ea l-a găsit. Pur și simplu, printr-un proces de eliminare, i-a dat de urmă. Mi-aduc aminte de ziua în care am ajuns în oraș. Ea parca luase foc. “Ăsta e!” zicea, “ăsta-i locul!”. Tremura din tot corpul în timp ce umblam pe străzi, căutând casa în care locuia el. Mă strângea de mână de credeam că o să-mi sfărâme oasele. Îi era frică să nu se-ntâlnească din întâmplare cu el pe stradă, știa că face ceva ce n-are voie să facă. Știa că trece printr-o zona interzisă, dar nu se putea opri. Am mers toată ziua prin orașelul ăla mizerabil. Toată ziua. Am umblat prin toate cartierele, trăgând cu ochiul prin ferestre deschise, privind fiecare familie de tâmpiți, până când, în sfârșit, am dat de el.

(Pauza)

Era chiar la ora cinei și stăteau toți la masă și mâncau pui prăjit. Eram așa de aproape de fereastră. Vedeam până și ce mâncau. Le auzeam vocile, dar nu înțelegeam ce spun. Eddie și mama lui vorbeau, dar el nu scotea niciun cuvânt. Așa e, Eddie? El stătea acolo și mânca în tăcere.

BATRANUL:

(lui Eddie)

Mereu o ia razna pe câmpii când ajunge aici. Trebuie să mai faci și tu ceva în privința asta.

MAY:

Ironia e că, imediat după ce l-am găsit - a dispărut. A stat cu el doar vreo două săptămâni, înainte ca el să dispară. După aia nu l-a mai văzut nimeni. Niciodată. Iar mama...a fost distrusă. N-am putut niciodată s-o înțeleg. Mă uitam la ea cum jelește, de parc-ar fi murit cineva. Se ghemuia pe pat și stătea așa, cu privirea fixată-n podea. Și nu puteam să-nțeleg asta, fiindcă eu trăiam un sentiment complet diferit. Vezi, eu eram îndrăgostită. Măntorceam de la școală, unde stăteam cu Eddie, și eram plină de bucurie, iar ea stătea acolo, în mijlocul bucătăriei, privind fix la chiuvetă. Ochii ei arătau ca o înmormantare. Iar eu nu știam ce să-i spun. Nici măcar nu-mi părea rău pentru ea. Nu mă gândeam decât la el.

BATRANUL:

(lui Eddie)

Acum chiar că bate câmpii.

MAY:

Iar el nu se gândea decât la mine. Nu-i așa, Eddie? Nu puteam respira o dată fără să ne gândim unul la altul. Nu puteam mânca dacă nu eram împreună. Nu puteam dormi. Noaptea, când nu eram amândoi, ni se facea rău. Rău cu adevărat. O dată, mama chiar m-a dus să mă vadă un doctor. Și mama lui Eddie l-a dus la același doctor, dar doctorul habar n-avea de ce ne e nouă rău. El credea că e un fel de gripă sau ceva. Și mama lui Eddie nu știa nici ea ce se-ntâmplă. Dar mama... mama mea știa exact despre ce e vorba. O simțea până-n măduva oaselor. Recunoștea fiecare simptom. Și m-a rugat în genunchi să nu-l mai văd, dar eu n-am ascultat. Apoi l-a rugat pe Eddie să mă lase-n pace, dar el n-a ascultat-o. După care s-a dus la mama lui Eddie și s-a rugat de ea.

Iar mama lui Eddie... *(Pauza. Se uita drept la Eddie.)* Mama lui și-a zburat creierii. Așa a făcut, nu, Eddie? Și-a zburat, pur și simplu, creierii.

BATRANUL:

(Se ridica. Trece de pe platforma pe scena, intre Eddie si May.)

Hei, stați așa o clipă! Stați o clipă. Măcar o clipă nenorocită. Povestea asta e cam străvezie. *(Catre Eddie)* Doar n-o s-o lași să zică așa, ce-i trece ei prin cap, nu? Asta-i cea mai tâmpită variantă pe care am auzit-o eu vreodată. Nu și-a zburat deloc creierii. Nu mi-a zis nimeni asta, niciodată. De unde dracu' ați mai scos-o și pe-asta? *(Lui Eddie, care ramane pe scaun)* Ridică-te! Ridică-te odată-n picioare, în momentul ăsta! Vreau s-aud și partea bărbătească în toată povestea asta. Acum trebuie să mă reprezinți pe mine. Vorbește pentru mine. Pe mine nu mă apără nimeni! Ridică-te!

(Eddie se ridica incet. Se uita la Batran.)

Acum spune-i. Spune-i cum a fost. Avem o înțelegere. Să nu uiți asta.

EDDIE:

(Calm, catre Batran)

Cu pușca ta a făcut-o. Aia cu care vânam noi rațe. Browning. Nu mai trăsesese niciodată-n viața ei cu arma. Era prima oară.

BATRANUL:

Mie nu mi-a zis nimeni nimic. Am fost ținut în întuneric.

EDDIE:

Erai plecat.

BATRANUL:

Putea să mă găsească cineva! Putea să-mi ia urma. Nu eram imposibil de găsit.

EDDIE:

Erai plecat.

BATRANUL:

Da, așa e, eram plecat! Eram plecat. Dar nu eram rupt. În mine nu era nimic rupt. Totul era pentru mine ca și când n-aș fi plecat. *(Catre May)* Dar maică-ta... maică-ta nu vroia să renunțe, nu vroia și pace.

(Batranul se-ndreapta catre May si ii vorbeste direct. May se uita la Eddie, care se rasucește încet spre ea în timp ce Batranul vorbeste. Când privirile li se-ntalnesc, raman așa.)

(catre May) M-a tras către ea. A făcut tot ce-a fost posibil ca să mă atragă. Era o forță. I-am spus că n-o să poată fi cum vrea ea. I-am spus asta de la bun început. Dar ea s-a deschis către mine. N-a vrut s-asculte. Și-a deschis inima pentru mine. Cum aș fi putut să-i întorc spatele când mă iubea atât de tare? Cum aș fi putut s-o las? Eram un întreg.

(Eddie si May se uita în continuare unul la altul. Batranul se-ntoarce catre Eddie, se duce spre el.)

Ce faci? Vorbește-i. Adu-o de partea noastră. Trebuie s-o faci să vadă lucrurile într-o lumină clară.

(Foarte încet, Eddie si May se apropie unul de altul.)

(lui Eddie)

S-o lași în pace, auzi! Ce dracu' îți închipui că faci! S-o lași în pace! Voi doi nu puteți fi împreună! Trebuie să-mi ții partea în povestea asta. Acum nu mai am pe nimeni! Pe nimeni! Nu poți să mă trădezi! Acum trebuie să mă reprzinți! Ești fiul meu!

(Eddie si May se intalnesc in centrul scenei. Se-mbratiseaza. Se saruta tandru. Luminile unor faruri taie din nou scena dinspre dreapta, disparand in partea stanga. Sunetul unui impact puternic, geamuri sparte, o explozie. Lumini portocalii si albastre, ca de la un incendiu, apar brusc prin fereastra din spate. Sunetul unor cai nechezand salbatic, copite alergand pe pavaj, apoi disparand. Liniste. Lumina incendiului ramane pana la final. Eddie si May raman imbratisati in timpul acestor evenimente. Pauza lunga. Nimeni nu misca. Apoi Martin se ridica si se duce la fereastra. Se uita afara. Pauza.)

MARTIN:

(privind flacarile)

Aia e camioneta ta, cu remorcă de cai?

EDDIE:

(ramanand cu May)

Da.

MARTIN:

A luat foc.

EDDIE:

Da.

MARTIN:

Caii s-au împrăștiat.

EDDIE:

(Se desprinde de May)

Da, m-am gândit eu.

MAY:

Eddie...

EDDIE:

(lui May)

Mă duc afară să văd ce e. Trebuie, măcar s-arunc o privire.

MAY:

Ce mai contează?

EDDIE:

Doar n-o s-o las să scape așa ușor. Ce vrei să fac? *(Se duce catre usa din stanga.)* Ies doar o clipă.

MAY:

Eddie...

EDDIE:

Doar o clipă, atât. Arunc un ochi și-am venit înapoi. Bine?

(Eddie iese. May se uita spre usa. Ramane pe loc. Martin sta langa fereastra. Martin se-ntoarce catre May si o priveste. Pauza. May se duce spre pat, trage valiza de dedesubt, o arunca pe pat si o deschide. Se duce in baie si se-ntoarce cu niste haine. Impacheteaza hainele in valiza. Martin se uita la ea un timp, apoi vine mai aproape, in timp ce ea continua sa-si faca bagajul.)

MARTIN:

May...

(May se duce din nou in baie si mai aduce niste haine. Le pune in valiza.)

MARTIN: (CONT'D)

Nu vrei să te-ajut? Sunt cu mașina. Pot să te conduc dacă ai nevoie.

(Pauza. May continua sa-mpacheteze.)

O să pleci cu el?

(Ea se opreste. Se-ndreapta de spate. Se uita la Martin. Pauza.)

MAY:

El a plecat.

MARTIN:

A zis că se-ntoarce într-o clipă.

(Pauza.)

MAY:

A plecat.

(May iese cu valiza pe usa din stanga. Lasa usa deschisa in urma ei. Martin ramane o vreme privind spre usa. Batranul se uita spre stanga, la balansoarul lui, apoi priveste putin deasupra acestuia, in gol. Pauza. Batranul se duce incet spre platforma.)

BATRANUL:

(Aratand cu mana in gol, spre stanga)

Vezi tu poza aia de-acolo? O vezi? Știi tu cine-i acolo? E femeia visurilor mele. Ea e. Și e a mea. E numai a mea. Pentru totdeauna.

(Ajunge la balansoar, se asaza, dar continua sa priveasca spre fotografia imaginara. Incepe sa se legene foarte incet in balansoar. Dupa ce Batranul s-a asezat, se aude cantecul lui

Merle Haggard, "I'm the One Who Loves You", in timp ce luminile scad foarte usor. Martin se duce incet catre fereastra si se opreste. Se uita afara, cu spatele catre public. Focul continua sa arda, in timp ce lumina din scena scade. Batranul se leagana incet in balansoar. Luminile scad pana la intuneric. Focul mai arde putin in bezna, apoi dispare. Cantecul creste.)

SFĂRȘIT.